

Ondergeteekenden verwachten inzending van antwoorden aan het adres van den eerst-ondergeteekende vóór 1 October 1921. De antwoorden behooren onder eenig motto getypt te worden ingezonden en vergezeld te zijn van een verzegelden brief, waarin de naam van den schrijver is opgegeven.

Utrecht,
Amsterdam,
Heerde,
Vlissingen,

27 Januari 1921.

Prof. J. M. BAART DE LA FAILLE,
*Nassaustraat 4, Utrecht.
Dr. P. H. VAN EDEN.
Prof. R. DE JOSSELIN DE JONG.
Prof. J. A. KORTEWEG.
A. STAVERMAN.

Er wordt gevraagd een praktische en billijke regeling te ontwerpen voor de uitkeering aan verzekerde arbeiders, wanneer tijdelijke of blijvende ongeschiktheid tot arbeid is ontstaan of wel de dood is ingetreden als gevolg van gebeurtenissen, waarbij minder de plotselinge werking van uitwendige invloeden op het lichaam of een bepaalde krachtsinspanning dan wel reeds vooraf bestaande ziekelijke afwijkingen of inwendige krachten als oorzakelijke momenten in aanmerking komen.

In het bijzonder worde die regeling toepasselijk gemaakt op gevallen van lumbago, van ingewandsbreuken, van beenbreuken bij beengezwellen en van hartverlamming.

GEVAREN VAN DE INSPUITING VAN PITUITRINE.

I.

Na lezing van het stukje van WESTERBEEK VAN EERTEN, drong zich bij mij opnieuw de gedachte op, evenals dit reeds meermalen gebeurde bij lezing van artikeltjes over „een geval van dit *na* dit of dat,” dat men zich in de geneeskundige wereld al bijna even dikwijls aan lichtvaardige gevolgtrekkingen schuldig maakt, als in de leekenwereld. Het geval, dat de leek, na gebruik van een julapium toevallig hoofdpijn krijgende, deze hoofdpijn toeschrijft aan het julapium, is een doodgewoon verschijnsel, dat iedere arts geregeld overkomt, en waarover hij even geregeld het wijze hoofd schudt, zonder evenwel den patiënt te overtuigen.

Hier verhaalt de schrijver twee gevallen van onaangename gevolgen van pituitrine-inspuiting; het eerste geval, zegt mij, ook na herhaald rustig nadenken der baringsgeschiedenis, niets omtrent den invloed van pituitrine op den ongunstigen afloop, hoogstens dat het middel niet tijdig genoeg is aangewend.

Het tweede geval zegt mij daarom nog minder, omdat mij merkwaardigerwijze, vrijwel precies hetzelfde als WESTERBEEK beschrijft, is overkomen, evenwel met een kraamvrouw, die geen pituitrine noch iets anders had gehad. Ook geen bloeding en eveneens heftige naweën. Ik heb toen voor mijzelf een zwakke poging gedaan dat geval te verklaren door te veronderstellen tractie door de zich buitengewoon sterk verkleinende baarmoeder aan het peritoneum, wellicht na een of andere tijdens de zwangerschap gevormde vergroeiing, ook al omdat hier de pols kleiner wordt en braakneiging komt bij iedere heftige nawee. Waarom WESTERBEEK hier physiologische zoutoplossing gaf, is mij ook niet duidelijk.

Overigens gebruik ik ook veel pituitrine, steeds dit vereerende als een heilzaam middel voor alle partijen, en ik zag nog nimmer het geringste nadeel. Ik ben overigens geen leerling van de Leidsche school.

Woudsend, 30 Januari 1921.

W. H. VAN DER TAK.

II.

Het stukje van WESTERBEEK VAN EERTEN geeft mij aanleiding nog eens uitdrukkelijk erop te wijzen, hoe lichtvaardig vaak een ongunstige afloop van een geval geweten wordt aan een algemeen erkend en beproefd goed middel. Wanneer wij immers zien, dat schrijver in zijn eerste geval den dood van het kind